

- 2) Czy w przeciwnym razie można uznać, że sprawowanie stanowiska prezesa włoskiego organu zarządzającego portem przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest objęte przepisami dotyczącymi swobody przedsiębiorczości, o której mowa w art. 49 i nast. TFUE oraz czy w takim przypadku ustanowiony w prawie krajowym zakaz obejmowania takiego stanowiska przez obywatela innego państwa niż Włochy wprowadza — czy nie — dyskryminację ze względu na przynależność państwową, czy też taką sytuację można uznać za wykluczoną z zakresu art. 51 TFUE.
- 3) Czy można ewentualnie uznać, że sprawowanie stanowiska prezesa włoskiego organu zarządzającego portem przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej stanowi świadczenie „usług” w rozumieniu dyrektywy 2006/123/WE⁽¹⁾, czy wykluczenie stosowania powołanej dyrektywy do usług portowych jest istotne dla celów niniejszego postępowania, a jeśli tak nie jest, to czy istniejący we włoskich przepisach prawa zakaz obejmowania takiego stanowiska stanowi — czy nie — dyskryminację ze względu na przynależność państwową.
- 4) Tytułem żądania ewentualnego [...], czy sprawowanie stanowiska prezesa włoskiego organu zarządzającego portem przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeśli zostanie uznane za nieobjęte powołanymi przepisami, może jednak być analizowane w sposób bardziej ogólny zgodnie z art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jako przywilej stanowiący część praw obywatela Unii Europejskiej do „wykonywania pracy, korzystania z prawa przedsiębiorczości oraz świadczenia usług w każdym państwie członkowskim”, również niezależnie od szczególnych przepisów „sektorowych”, zawartych w art. 45, 49 i nast. TFUE oraz w dyrektywie 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym i czy w związku z tym istniejący we włoskich przepisach prawa zakaz obejmowania takiego stanowiska jest sprzeczny — czy nie — z równie ogólnym zakazem dyskryminacji ze względu na przynależność państwową ustanowionym w art. 21 ust. 2 cytowanej Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-489/11 Rouse Industry AD przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 16 maja 2013 r. przez Rouse Industry AD

(Sprawa C-271/13 P)

(2013/C 207/52)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rouse Industry AD (przedstawiciele: Al. Angelov, Sv. Panov, Advokati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie T-489/11;
- ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie i stwierdzenie nieważności art. 2–5 decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 w sprawie pomocy państwa C 12/10 i N 389/09 przyznanej przez Bułgarię na rzecz Rouse Industry AD;
- posiłkowo przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Zarzut pierwszy: uchybienie przepisom proceduralnym, które narusza interesy wnoszącego odwołanie

- (i) W uzasadnieniu wyroku Sąd nie uwzględnił skierowanych do stron w drodze środka organizacji postępowania istotnych pytań dotyczących okoliczności faktycznych oraz ich stanowisk w tym zakresie.
- (ii) Powyższe stanowi istotne uchybienie proceduralne, które jest objęte zakresem zastosowania art. 58 Statutu Trybunału, gdyż Sąd był zobowiązany rozpatrzyć wszystkie podniesione żądania, zarzuty i argumenty stron.

2) Zarzut drugi: naruszenie prawa Unii przez Sąd

- (i) Sąd niezgodnie z prawem zastosował art. 107 ust. 1 TFUE w związku z art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽¹⁾, przyjmując założenie, że występuje nowa pomoc na rzecz Rouse Industry AD.
- (ii) Sąd wydał wyrok z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż niesłusznie przyjął, że pomoc jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym Unii i zakłóca konkurencję oraz że okoliczność, iż państwo nie zażądało zwrotu długu, stanowi korzyść dla spółki.

- (iii) Wyrok Sądu nie odpowiada art. 107 ust. 1 TFUE i art. 296 TFUE, gdyż izba w ramach swej oceny wybranych przez Komisję kryteriów prywatnego wierzyciela zastosowała błędne pod względem prawnym założenie. Komisja nie oparła w decyzji swoich wniosków odnośnie do kryterium prywatnego wierzyciela na analizie i przyczynach gospodarczych, wobec czego nie dała Sądowi powodów do przychylenia się do jej argumentów.
- (iv) Sąd dokonał błędnej wykładni i zastosowania art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 i art. 296 TFUE, gdyż Komisja powinna podać w decyzji wysokość pomocy podlegającej zwrotowi wraz z odsetkami, przy czym odsetki powinny być określone w odpowiedniej stopie ustalonej przez Komisję, co nie miało miejsca — tzn. akt prawny Komisji jest nieuzasadniony.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 21 maja 2013 r. — Equoland Soc. coop. arl przeciwko Agenzia delle Dogane

(Sprawa C-272/13)

(2013/C 207/53)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Equoland Soc. coop. a r. l.

Druga strona postępowania: Agenzia delle Dogane — Ufficio delle Dogane di Livorno

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 16 szóstej dyrektywy 77/388/EWG (¹) Rady z dnia 17 maja 1977 r. i z art. 154 i 157 dyrektywy 2006/112/WE (²) okoliczność, że przywożone towary mają zostać objęte procedurą składu innego niż celny, a mianowicie procedurą składu podatku VAT, jest wystarczająca do zwolnienia z zapłaty podatku VAT przy przywozie, nawet jeżeli nie dochodzi do ich fizycznego wprowadzenia a jedynie do wprowadzenia „na papierze”?
- 2) Czy szósta dyrektywa 77/388/EWG i dyrektywa 2006/112/WE stoją na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego polegającej na poborze podatku VAT przy przywozie, mimo że został on — omyłkowo lub w wyniku nieprawidłowości — uiszczony zgodnie z mechanizmem odwrotnego obciążenia poprzez wystawienie faktury wewnętrznej i jednoczesny wpis w ewidencji zakupów i sprzedaży?

- 3) Czy okoliczność, iż państwo członkowskie wymaga zapłaty podatku VAT uiszczanego zgodnie z mechanizmem odwrotnego obciążenia poprzez wystawienie faktury wewnętrznej i jednoczesny wpis w ewidencji zakupów i sprzedaży stanowi naruszenie zasady neutralności podatku VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1.)

(²) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1.)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 21 maja 2013 r. — Pablo Acosta Padín przeciwko Hijos de J. Barreras S.A.

(Sprawa C-276/13)

(2013/C 207/54)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pablo Acosta Padín

Strona pozwana: Hijos de J. Barreras S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 101 TFUE (dawnym art. 81 traktatu WE w związku z art. 10) i art. 4 ust. 3 TUE jest uregulowanie takie, jak ustanowione przez Reglamento que regula el Arancel de los Procuradores de los Tribunales (rozporządzenie regulujące stawki opłat za czynności pełnomocników sądowych), to jest RD 1373/2003 z dnia 7 listopada, które poddaje ich wynagrodzenie (pełnomocników) opłacie lub stawkom minimalnym, które mogą jedynie zostać zmienione o 12 % w górę lub w dół, w sytuacji, gdy państwo członkowskie, w tym sądy, nie mają rzeczywistej możliwości odejścia od minimalnych ustalonych granic stawek minimalnych w przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności?
- 2) Czy dla celów zastosowania wyżej wymienionych stawek, a nie dla celów stosowania ustalonych ich minimalnych granic, można uznać za nadzwyczajne okoliczności istnienie dużej dysproporcji pomiędzy rzeczywistym nakładem pracy a wysokością otrzymywanego wynagrodzenia, która wynika z zastosowania tych stawek?